

— Не грижи се, Стойчо! Леснина чудесна и за това зная. Отъ дърво обуша ще имъ издълбая. Гвоздеи отдолу, връвчици отгоре, ще имъ ги привържа, — и ето ти още помощници трима за харманъ готови! Но за туй ни дума ти недей говори!

Рекохъ и направихъ. Отъ дърво издългахъ шесть чифта обуша. Подковахъ ги гжсто. Връзки имъ поставихъ. Примѣрихъ ги скришомъ на мойтѣ вършачи. И, така пригответъ, чакахъ да се сдрачи. После да се съмне.

На сутринята рано чичо Коста стана. Насади хармана. Докара конетѣ. Въ тежката диканя впрегна ги и викна:

— Карай, Патилане! Това снопе златно на жито ще стане!

— Богъ да е на помощъ! — каза стрина Дина.

Седнаха задъ мене Стойчо, Мина, Кина. Баба Цоцолана своя Шишко хвана, и съ него пристигна на нашта диканя. Подкарахъ конетѣ: „Хайде, Дорчо, Бялко!“ Ала подиръ малко, не зная какъ стана, отхвъркна далече баба Цоцолана. Но не се разсърди. Засмѣ се и рече: „Я гледай, какъ скочихъ! Отъ чистия въздухъ подмладихъ се вече!“ И отново седна. Пакъ шибнахъ конетѣ. Тѣй карохъ до обѣдъ. После чичо Коста ме смѣни и рече: „Стига, Патилане! Почини си малко, че силно запече!“

Отидохъ на сѣнка. И баба пристигна. Изу се. Поседна. Дрѣмка я обори. Тя се попрозина и очи затвори. Чехлитѣ ѝ нови донесохъ отъ горе. Предъ нея ги сложихъ. Знакъ на Стойча дадохъ. Обухме се двама. Обухме котака, Козля, Дебеланка. Влѣзохме въ хармана. Моята дружина взе назадъ да бяга. Но азъ строго викнахъ: „Тука, готованци! Който знай да хапва, трѣбва да помага!“ Викъ и смѣхъ настана. Стресна се отъ дрѣмка баба Цоцолана. Нахлу, безъ да види, новитѣ си чехли и хукна въ хармана:

— Абре, Патилане, какво си овързалъ мойто сладко Мими!

— Нищо, бабо, нищо нѣма да му стане. Погледни и мене, и Стойча, и тебе! За вършитба всички днесъ сме подковани!

Баба ме подгони. И дълго вършехме. Потупна ме малко, но много се смѣхме. И купъ златно жито надвечерь отвѣхме.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель вѣченъ: Весель Патиланчо.